
Beszámoló

2014. szeptember 22-én a Leonardo da Vinci program „Grüne Lernlandschaften” elnevezésű projekt keretében Gál Anikó projektvezetővel és Puskás Károly tanár úrral utaztunk Lettországba, a Rigától nem messze fekvő Bulduriba, amely csodálatos környezetben, a tengerparton fekszik. Másnap elmentünk megnézni a Nagy Kemberi mocsarat. Ez egy Natura 2000-es terület, amelyen különleges a biológiai sokféleség. Különbéle ökoszisztémák, ásványok és gyógyvizek találhatóak itt. Csak fa pallókon közlekedhettünk a tanösvényeken. Láttunk madárfigyelő tornyokat is. A kevés felvehető tápanyag miatt a fák-

kékáfonya, erdeifenyő - megfelelően ahogy kifelé a résztől, az

növényzet ott már egyre tápanyagot a fák. A kialakult tavakat bog nevezik.

vörös- és nyírfa és nem tudnak fejlődni, de haladtunk mocsaras erőteljesebb és egészségesebb mutatta, hogy több tudnak felvenni mocsárban kisebb-nagyobb pools-nak

A mocsár után egy áfonyatermesztőhöz mentünk, aki már húsz éve termeszt vörös- és kékáfonyát és többféleképpen dolgozza azt fel. Készít belőle szirupot, csokiba mártott édességet és aszalja is a gyümölcsöt. Meg is kóstolhattuk a termékeket. Az üzem tulajdonosa elmesélte, hogy eleinte nehezen indult be az termesztés, mert nem tudta, hogyan kellene fenntartania a telepet. Nem kapott sok segítséget, de beletanult, és most már sikeres a vállalkozása. Lehet nála szedni

külsős embereknek is, de a leszedett termés egy bizonyos százalékát le kell adniuk. Az itteni diákok is elkísértek minket. Nagyon meglepő volt, hogy milyen jól beszélnek az angol nyelvet, főleg a szakmai részét. Később a Jürmalaban egy parkban megnéztünk egy játszóteret, ahol külön volt választva a kicsiknek és nagyoknak való rész. A kicsik részén volt külön volt egy fából készült kis kocsiknak való pálya is. A nagyok részére volt BMX- és görkorcsolyapálya is kialakítva, valamint mászóakák és egyéb mozgáskoordinációs játékok.

Szeptember 24-én a program az volt, hogy megismerjük az iskolát és a lett temetőkultúrát. Ez az egyetlen olyan iskola Lettországbán, ahol kertészetet lehet tanulni. Az iskola egy 15 hektáros területen helyezkedik el. 350 diák tanul jelenleg az iskolában, de már nem jelentkeznek annyian, mint régen. Az iskolának van egy 1 éve épült üvegháza is. A diákok a magvetéstől az értékesítésig végig követik a növények életét, megtanulják, hogyan kell őket szaporítani, ápolni és értékesíteni. Az üvegház számítógép-vezérléssel működik. Az asztalok olyanok, hogy árasztásos öntözést lehet alkalmazni, a felesleges vizet pedig elvezetik. Egy vagy két olyan asztal volt, amin nem volt növény, de a többi tele volt különböző kultúrákkal. A virágkötők számára is természetesen friss vágott virágokat, úgyhogy azzal tudnak dolgozni, és nem csak száraz kötészeti anyaggal, mint itthon. Az iskola kertjében a fák kivételével minden növény ki van jeltáblázva, de az idén még azokhoz is szeretnék a feliratokat elkészíteni.

A nap további virágkötészeti gyakorlatban rész. Vegyes alakítottak ki, mindegyikben különböző nemzetiséghez diák volt. Egy kellett feldíszítenünk alapján.

Szerencsére megérteni egymást a Sok szép, friss

részében
vettünk csapatokat
két,
tartozó keresztet
minta
tudtuk társammal.
virággal

dolgozhattunk.

A negyedik temetőbe és a lett mutatták koszorúkat,

nap délelőttjén látogattunk el temető kultúrárt meg nekünk. A amiket előző

nap készítettünk, egy-egy sírhoz tehetjük le. Parkszerűek a temetők, nagyon odafigyelnek arra, hogy több legyen a természetes, mint a művi elem. A tájépítészet legkisebb szegmense a temetőkertészet. Figyelmesen kell eljárni, mivel kicsi a hely. Fontos a lett emberek számára, hogy minél egyszerűbb és összehangolt elemek legyenek a sírhelynél. Az ülőhelyek is szimbolikus jelentőségűek számukra, mert azokra leülhetnek és beszélhetnek az elhunythoz. A temető kapuja szintén szimbolikus értékű, mert elválasztja az e-világot a túlvilágtól. A kapu közelében építik meg a kápolnát és a szertartások is ott zajlanak le. Délután ellátogattunk Baltezers-i faiskolába, ami 1972-ben alapult meg. A tevékenységi körébe tartozik a szaporítás, a növények értékesítése és az erdészeti anyagok kiültetése. Nyolcezer négyzetméteres területen terül el ez a faiskola. A tulajdonosok és a dolgozók segítenek a vásárlóknak kiválasztani a megfelelő növényeket és tanácsot adnak nekik azzal kapcsolatban, hogy hogyan ápolják azokat. Itt is kaptunk egy feladatot. 4 vagy 3 fős, több nemzetiségű csapatokba osztottak bennünket. Abban a csapatban, amelynek én is tagja voltam, volt egy lett diák is. Megkaptuk, hogy a terület talaja milyen és hogy mennyire napsütött, s meg kellett határoznunk, hogy kinek készítsünk sírhelyet. Mi egy autóverseny során elhunyt Formula 1-es versenyzőt választottunk. A terület 3x4 méteres volt. A növényanyagot megkaptuk, abból lehetett mindenkinek választani. A két csapattársam német volt és látszott rajtuk, hogy nagyon értik a dolgukat, jól ismerik a növényeket és hogy jól bánnak az eszközökkel. A német diákok összességében nagyon jól dolgoznak és nagyon értik a szakmát, még

úgy is, hogy csak pár hónapja tanulják azt. Sokat tanultam tőlük és remélem, hogy fel tudom majd használni a munkám során ezeket az ismereteimet is. A munka dandárját ők végezték, megtervezték, majd együtt kiviteleztük tervet. Gyorsan és jól dolgoztak. Miután befejeztük a sír kialakítását, a csapatból egy tagnak prezentálnia kellett a tervet a zsűrinek. Még aznap kiderült, ki nyerte meg a versenyt.

Másnap Rigába utaztunk, ahol először a Rigai Botanikus Kertet, később pedig a Jugendstil múzeumot néztük meg, ami 2009-ben nyílt meg Rigában. Ez a ház bemutatja a látogatóknak, hogy a 20. század elején milyen is volt egy lakóház. A ház 1903-ban épült meg K. Pēkšēns és építész diákja, Eišens Laubevel tervei alapján. A múzeum után Riga óvárosában sétáltunk. Nagyon odafigyelnek a lettek, hogy az épületek tiszták és rendben legyenek. Nem láttunk romos épületet, csak néhány olyat, amit éppen renováltak. Miután megérkeztünk az óvárosba, szabad programot kaptunk késő délutánig.

Búcsúvacsora
egész napos
ahol el kellett
hogy miért volt
majd

követte az
programot,
mesélnünk,
jó ez a hét,

megajándékoztunk szervező tanárokat és az iskola igazgatóját.

Szombaton a Rundale kastély néztük meg. A Rundale kastélyt Bartolomeo Rastrelli tervei alapján építették 1736-1767 között. Gyönyörű francia kertje van, amelynek leghíresebb része a rózsakert. Az első világháború után a kastély iskola és múzeum, a második világháború után pedig magtár volt. 1972 után kezdték el helyreállítani a kastélyt.

A hét utolsó napján mentünk haza. Ez a hét volt életem legszebb hete, sokat tanultam és rájöttem, hogy az angol tudásomat sürgősen fejlesztenem kell, hogy olyan szintre kerülhessek, mint a németek, a belgák, az osztrákok vagy a lettek. Jobb szakmai gyakorlatokat kellene szervezni főleg azoknak, akik vidéken tanulják a parképítést. A szakmai angolt is már kilencediktől kezdődően lehetne tanítani nem nagy óraszámban. Remek társaság volt Lettországból, jól éreztem magam velük.

Farkas Julianna 14.T/P osztályos tanuló

